

πλοῦς ἐμελλε νὰ καταλήξῃ. Ἡ ἀγωνία ζωηρῶς ἀπεικονίζετο ἐπὶ τῶν προσώπων ἐνίων ἐπιβατῶν, οἵτινες κατελιγμένοι ὑπὸ τῆς ναυτίας ἐμακάριζον τοὺς νῦν ἀποβιβαζομένους εἰς Αἴγιναν ἀδιαφοροῦντες ἐὰν ἢ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των πόλις ἐστρεῖτο ὅσον θὰ ἀπῆλαιον οὗτοι ἄλλοθι, ὀλίγον τι ἀπωτέρω. Ἔτεροι τοῦναντίον εὐθυμοὶ ὅτι ἐμελλον νὰ ἴδωσι χώραν ἀπὸ πολλοῦ ποθητὴν, καὶ τῆς ὁποίας εὐαρίθμους ὥρας μόνον ἤδη ἀπείχον, οὐδὲ τὴν παραμικρὰν ἐδίδον προσοχὴν πρὸς τὴν παραπλεομένην νῦν νῆσον ἐπισκοποῦντες τὰ ἀντικρὺ ὄρη τῆς Ἀττικῆς. Αἱ συνήθεις τῶν λεμβούχων κραυγαί, αἱ ἀνακινήσεις τῶν ἀποβιβαζομένων καὶ τῶν ἐπιβαινόντων πολὺν θόρυβον προὔξενουν· ἀλλ' αἶρων τις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ τύρβης μεστοῦ πλοίου καὶ στρέφων αὐτοὺς πρὸς τὰ πέραξ λαμπρὰν ἐθαύμαζεν εἰκόνα οὐχὶ σπανίως καθορωμένην ἐν τῷ ἀττικῷ ὁρίζοντι. Αἱ πύριναι τῆς δύσεως ἀκτίνες μαλακῶς ἐπικαθήμεναι ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης δι' ἡδυτάτης περιέβαλλον ἐρυθροκυάνου ἐπιχρώσεως τὰ βουνά, τὰς οἰκίας αὐτῆς καὶ τὸν ἡρεμοῦντα αἰγιαλὸν ἐντὸς τοῦ λιμένος, τὸν ὁποῖον πολλὰ ἐκόσμουσαν φορτηγὰ πλοῖα ἐπιχαρίτως ὑψοῦντα τὰ εὐθέα ἰστία. Μακρὰν διεκρίνοντο τὰ ἰσθαφῆ ὄρη τῆς νήσου Σαλαμῖνος, καὶ ὁ Ὑμηττὸς ὀλίγον κατ' ὀλίγον περιβαλλόμενος τὸ σκιερὸν ἐνδυμα τῆς νυκτός· ὁ ὁρίζων ὀπισθεν ἀπωλλύετο μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης χρυσοῦν περιβεβλημένης πορφύραν, ἐνιαχοῦ δὲ μόλις ἐφαίνοντο κορυφαί τινες ἀπωτάτων ὁρέων ἀναπλέουσαι ἐπὶ τοῦ διαχαιομένου φωτός καὶ ἀναλάμπουσαι ὥσει ἡφαίστεια ἀναδίδοντα ὑποχθονίους πυράς.

Μικρὸν ὅμως παρῆλθε καὶ ἡ φύσις ἐξεδύθη τὴν πλουσίαν στολὴν τῆς ὕπως ὅλη κατέλθη εἰς τὰς σκοτεινάς κρύπτας τῆς νυκτός. Τότε τὸ πλοῖον ἀπάραν ἐξῆλθεν ἐπὶ τῆς εὐρείας θαλάσσης, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἐπισκοποῦντες τὴν ἐγκαταλελειμμένην νῆσον δὲν ἐβράδυναν νὰ ἀπολέσωσι τελείως αὐτήν. Ἀλιευτικά τινα πλοῖαρία, ἄλλα ἰστιοφόρα φορτηγὰ καὶ ἕτερα ὀγκώδη σκάφη ἀναπέμποντα μέλανα καπνὸν ἦσαν τὰ τελευταῖα κατευοδοῦντα τὸ πλοῖον ἡμῶν θαλασσίαν ἀντικείμενα. Τὸ σκότος διεχύθη ὅλον, ἐσθέσθησαν ὀλοκλήρως αἱ ἔσχαται ἀπαυγαὶ τῆς ἐσπέρας, τὸ λυκόφως ἠφανίσθη καθόλου, ἡ δὲ νύξ κατέλαθεν ἡμᾶς ὀλίγον τι ἀπωτέρω τοῦ Πειραιῶς.

Ἐρυθροὶ τινὲς φανοὶ ἤγγειλαν μετὰ μικρὸν καὶ τὸν λιμένα αὐτόν. Κυκλικὴ γραμμὴ ποικίλων φώτων προέδιδε τὴν ἐν τῷ ζόφῳ κρυπτομένην ἐμπορικὴν πόλιν, πρὸ τῆς ὁποίας πλεῖστα ἐλλιμενίζοντο πλοῖα. Οἱ προσελθόντες λέμβοι, αἱ φωναὶ τῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀνελθόντων λεμβούχων καὶ ἡ παταγωδῶς καταβυθισθεῖσα ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἄγκυρα ἐγένοντο τὸ τελευταῖον μαρτύριον τῆς ἐν τῷ ἐπιποθουμένῳ λιμένι περατώσεως τοῦ πλοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐνδεὴς αὕτη περιγραφή, τίς οἶδεν, ὁποίας ἀναμνήσεις μέλλει νὰ ὑπομνήσῃ εἰς τὸν καλὸν ἀναγνώστην μου. Βεβαίως αὕτη τοσοῦτον ἐλλιπὴς ὥστε νὰ μὴ προγνωρίζῃ τῷ ἀγνοοῦντι τὰς χάριτας τῶν ἀκτῶν τῆς Πελοποννήσου μηδὲ τὰ πολυποίκιλα ἐπεισόδια τὰ πλουτίζοντα παρόμοιον πλοῦν, τοῦλάχιστον ἃς ὑπενθυμίσῃ τὸν ἄλ-

λοτε παραπλεύσαντα ἐκεῖθεν ὅ,τι οὗτος περιειργάσθη, καὶ ἃς καταστῇ αὐτῷ αἰτία προσφιλοῦς ἀναμνήσεως.

Πάντες τότε οἱ σύμπλοι μετ' ἀπλέτου χαρᾶς ἡτοιμάζοντο ὅπως ἀποβιβασθῶσιν, ἐν τῇ διαχαιομένη δὲ λάμπει τῶν φανῶν τοῦ πλοίου κατεφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν ζωηρότατον μειδίαμα ἐκπληρώσεως ἐπιθυμίας· πολλαὶ ἠκούοντο ἀνταλλασσόμεναι φιλοφρονήσεις παλινοστήσεως ὁ δὲ θελήσας νὰ περιγράψῃ τὸν παρόντα περίπλουν πολλῷ ἀνώτερον τῆς νεανικῆς γραφίδος τοῦ ἐνδομύχως ηὐχέθη πρὸς ὅλους τὴν αἰσίαν πραγματώσιν τῶν ἐλπίδων αὐτῶν, δι' αὐτὸν ἀρκεσθεῖς εἰς τὸν ἔσχατον κλῆρον τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου πόθου του.

ΠΑΡΟΜΟΙΑ . . .

Παρόμοια σὰν ποῦ καρτερεῖ τ' ἀνδρὺς διψασμένο
Μὲν ἡλίου ἀχτίδα νὰ τὸ δῇ, ὄροσιν νὰ τὸ ποτίσῃ,
Ὡρα τὴν ὥρα νὰ τὴν δῶ τώρα κ' ἐγὼ προσμένω
νὰ μὲ καλημερίσῃ.

Παρόμοια σὰν τὴ νιόνυφῃ πῶχει ἄντρα ταξειδιάρη
Καὶ τοῦ πελάγου καρτερεῖ πανὶ νὰ ξαγναντίσῃ
Τ' ἄσπρο μαντίλι τῆς θωρῶ στοῦ τζάμι νὰ προβάρῃ.
νὰ μὲ καλοκαρδίσῃ.

Παρόμοια σὰν τὸν ἄρρωστο ποῦνε βαρὺν στοῦ στρῶμα
Καὶ μὲ τὰ λόγια τοῦ γιαιτροῦ ἀλημονῶν τὸν πόνο·
Καρδιοκαμμένος καρτερῶ ἀπ' τὸ χρυσὸ τῆς στόμα
κ' ἐγὼ δύο λόγια μόνο.

Παρόμοια σὰν τὸν ἄμοιρο, ποῦ σκλάβος ζῇ στοῦ ξένα
Κ' ἕνα χαρτάκι καρτερεῖ γιὰ νὰ γενῇ ξεφτέρη . . .
Διὸ λόγια μόνον στοῦ χαρτί θὰ μῶρταναν κ' ἐμένα
ἀπ' τὸ δίκὸ τῆς χέρι.

Αἰμίλιος

ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ

ἑσμάτιον κατὰ τὸ Quad Signor «τῶν Λομβαρδῶν».

Θελκτικὴ καὶ ὥραία μου φίλη
Ἔως πότε μονήρης θὰ τρέχω
Καὶ μὲ δάκρυ τοὺς βράχους θὰ βρέχω
τὴν σκληρὰν στέρην σου θρηνῶν;

Μέσω σκότους, βροντῶν καὶ θυέλλης
τῶνομά σου βοήθειαν κράζω
Πλὴν ὁ πλῆμων ματαίως φωνάζω
Εἰς τὸ πέλαγος τόσων δεινῶν

ὦ! εὐδαίμων, ἐὰν συναντήσω
Τὴν σκιάν σου πλησίον μου πάλιν
Τὴν θερμὴν σου θ' ἀνείξω ἀγκάλην
Καὶ φρενῆρης ἐκεῖ θὰ βίβω.

Τὴν λαμπρὰν σου μορφήν ἀτενίζω
Ἐν τοῦρανοῦ τὸν διάστερον βόλον
Ῥόδον, ὅπως ἐσέ μωροδόλον
Τῆς Ἐδέμ δὲν βλαστάνει ἡ γῆ.